

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE WERELDVERBETERAARS

toneelspel in één bedrijf

1880
door

Robin Mey

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.2678

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE WERELDVERBETERAARS* op te voeren moet de naam van auteur *ROBIN MEY* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/026
ISBN- 978- 90-385-07248

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Robin Mey
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(1 dame – 3 heren)

JAN & TOM : zwervers -Jan: kaal, lange rafelige baard; Tom: weelderige grijze haardos, stoppelbaard.

ILSE & PATRICK : een jong stel.

DECOR

Het toneel is in twee verdeeld.

Aan de ene kant, ongeveer 1/3 van de ruimte innemend, zitten twee zwervers op een bank. Op de achtergrond: een park. Links en rechts van de bank: enkele struiken en een vuilnisbak.

De andere 2/3 van het toneel tonen een slaapkamer. Er staat een bed met nachtkastjes, een zetel, een kaptafel. Aan een kapstok hangen kleren. Op de achtergrond een raam.

(Ilse komt binnen in de slaapkamer, steekt het licht aan. (Het park blijft donker). Ze komt net thuis van haar werk. Ze trekt haar jas uit, gooit haar handtas op het bed. Ze doet haar jurk en nylonkousen uit en doet het joggingpak aan dat aan de kapstok hangt. Terwijl ze daarmee bezig is komt Patrick binnen.)

ILSE : Hallo, jij bent vroeg vandaag! Goede dag gehad?

PATRICK : *(geeft Ilse een zoen op de wang)* Dat viel nogal mee, geen files op de autosnelweg en ik kon een parkeerplaatsje vlak voor de deur vangen. *(wijzend op het joggingpak)* Ga jij nu lopen? Kun je voor één keer eens niet gewoon koken en op tijd eten op de tafel zetten? En daarna gaan joggen.

ILSE : Op een volle maag lukt dat niet. Bovendien zit ik al de hele dag op kantoor opgetut en opgesmukt lief te zijn. Ik heb er behoefte aan me te ontspannen, liefst in het begin van de avond. *(Gaat aan de kaptafel zitten en ontschminkt zich)* Spieren losgooien, mijn neus in de wind steken, mijn gezicht laten ademen en het is nog goed voor mijn lijn ook. Vergeet niet dat ik bijna dertig ben, je begint uit te zetten voor je er erg in hebt. *(Kijkt veelbetekenend naar Patricks beginnend buikje. Hij trekt het prompt in)*

PATRICK : *(Steekt z'n hand in de zak van z'n jas en haalt er een handvol papieren uit. Kwaad.)* Jij en je lijn altijd! Er zijn belangrijker dingen in het leven.

ILSE : Ja, eten, dat komt bij jou op de eerste plaats.

PATRICK : Hou op. We zouden bijvoorbeeld eerst even de rekeningen kunnen nakijken. Ik ben tijdens de middagpauze langs de bank geweest om de afschriften op te halen en ik sta alweer in het rood! Waar gaat al dat geld toch naartoe?

ILSE : Niet zeuren, schat, we leven goed en dat kost nu eenmaal geld. Handenvol geld.

PATRICK : Zo kan het niet langer. Vanmorgen vond ik deze hoop rekeningen. Ze lagen op de keukentafel. *(probeert het handjevol papieren in Ilse's hand te drukken, ze negeert hem)* En ik die dacht dat we een overeenkomst hadden. Waar is de lijst die jij van onze uitgaven zou maken? Hoe kunnen we de onkosten van het huishouden delen als jij alle rekeningen gewoon in mijn richting schuift?

(Ilse haalt de schouders op en zucht. Ze borstelt haar haar)

Niet antwoorden, dat is het gemakkelijkste. Mij laten opdraaien voor alle kosten en je eigen loon spenderen aan mooie kleren en prullen!

ILSE : Doe niet zo druk, schat, drink een borrel, ontspan je.

PATRICK : Een fles in plaats van een maaltijd! Waarom niet? *(laat zich languit op het bed vallen)* Ik begrijp jou niet, vandaag gaan we sparen en maken we plannen om een huis te kopen en morgen geef je alles uit aan onnozele schoenen en stomme mantelpakjes. En dit dan *(gooit de papieren in z'n hand hoog in de lucht)* wat doen we daarmee? Negeren?

ILSE : *(drukt haar gezicht bijna tégen de spiegel)* Rimpels. Daar heb ik écht behoefte aan. Komt van al de zorgen en van het binnen zitten in dat onverluchte, droge kantoor. Als het erger wordt moet ik een facelift laten doen. Twenty forever! Je hebt afgedaan als je er oud begint uit te zien en ik ben nog lang niet van plan me opzij te laten schuiven.

PATRICK : Ik word er ook niet jonger op. Hoe vaak heb ik je al gezegd dat ik een behoorlijk voorschot in de hand wil hebben vooraleer ik een huis koop en dat ik dat snel genoeg wil doen om nog een lening op twintig jaar te kunnen krijgen. We betalen ons blauw aan huishuur hier! Kun je zelfs voor één enkele keer niet rationeel denken? Heb je dan helemaal géén verantwoordelijkheidsgevoel?

ILSE : Doordraven, doordraven, doordraven en zeuren: je tijdverdrijf bij uitstek. Als binnenhuisarchitecte móét ik behoorlijk gekleed gaan. IK wil dat nieuwe project mogen realiseren, en als het nodig is dat ik daarvoor investeer in elegante kledij, dan doe ik dat. Hoe mooier en duurder ik er uitzie, hoe zelfzekerder ik me voel en hoe groter de kans op succes. Dàt is rationeel denken. Werkloos worden zou ik niet overleven. Stel je voor. Wedden dat jij me op slag dumpst als mijn mooie inkomentje wegvalt?

PATRICK : Doe niet zo onnozel. Je zoekt gewoon uitvluchten om mij voor alle kosten te laten opdraaien en jouw deel in het huishouden niet te moeten doen.

ILSE : Dat komt ervan wanneer je een luxepaardje in huis haalt! En ik ben vastbesloten dàt mijn hele leven te blijven. Mét of zonder jou. Denk maar niet dat ik bang

ben je te verliezen, mannen genoeg die ik rond mijn vinger kan draaien. Zolang ik er goed blijf uitzien tenminste en dat vraagt nu eenmaal tijd. Nu ga ik mijn kilometertjes lopen, wees braaf en begin alvast aan het eten. Jij hebt toch niets anders te doen vanavond. Maak je keuze uit wat er nog in de diepvries zit. Tot straks! (*in looppas de deur uit...*)

PATRICK : (*zit recht op de rand van het bed, ellebogen op de knieën*) Elke avond hetzelfde liedje. Alsof ik geen dag werk achter de rug heb. Denkt ze dat een hele dag op de baan zijn zo plezierig is, dat ik een zorgeloos leventje lijd? De ene firma na de andere binnenlopen, uren zitten wachten tot de heer Hoofd van de Aankoop je de gunst van een audiëntie toekent. Lachen, handjesschudden, zitten lullen tot je er duizelig van wordt over het weer en de voetbal, de kinderen, de economische crisis, over god weet wat om dan tenslotte, eindelijk, een paar minuten -kunt u het kort houden aub- je nieuwste product te mogen voorstellen. "Hartelijk dank meneer, zeer vriendelijk van u ons een bezoekje te brengen, we zullen uw voorstel onze volledige aandacht geven, we houden u zeker op de hoogte, daar mag u op rekenen, en tot de volgende keer, prettige dag nog." En hup, de auto in, de snelweg op, naar het volgende adres. The show must go on. En dan kom je 's avonds thuis. Je zou een luisterend oor verwachten, een vrouw die een drankje voor je klaarmaakt, iets liefs tegen je zegt. Die gezellig in de keuken rommelt en de tafel dekt. Waarom blijf ik eigenlijk bij haar? Ik weet al lang niet meer of ik nog van haar hou. We leven gewoon langs elkaar heen. Maar wat is het alternatief? Helemaal alleen zijn. En een koud bed 's avonds, 's nachts en 's ochtends. Dan zou ik ook mijn eten zelf moeten klaarmaken...

(*Staat recht, gaat de deur uit en slaat die met een klap achter zich dicht. Het licht in de slaapkamer gaat uit, dat in het park gaat aan.*)

(*Twee haveloos geklede mannen zitten op de bank, ze voeren duiven, kijken in de richting van het publiek en doen alsof ze vrouwen en meisjes met de ogen volgen.*)

TOM : (*stoot Jan aan*) Zeg, heb je dat snoepje gezien? En maar draaien met dat kontje!
Dat lekker stukje vlees zou ik wel eens in mijn handen willen hebben.

JAN : (*sarcastisch*) Wat houd je tegen?

TOM : Fatsoen, beste jongen, fatsoen. Dat en dromen geef ik niet op. Een mens moet toch iets van zichzelf hebben.

JAN : Ja, wat je zegt. Hoewel, voor zover ik me kan herinneren, met een vrouw in bed liggen en niet alleen maar een kontje onder je handen hebben, maar alle zachte delen, dat was zalig!

Kijk daar! Wat een prachtig stel benen! Ik wilde dat ik kon fluiten. Om een of andere reden heb ik dat nooit gekund.

TOM : Ja, en die hoge hakken geven iets heel geraffineerds en wiegend aan haar manier van gaan. Vroeger floot ik als een kanarie en geen enkele vrouw die me dat ooit kwalijk genomen heeft. Ik floot alles achterna, jong, oud, dik, dun. Het was een plezier om te zien hoe ze er stuk voor stuk op reageerden. Ook degenen die deden alsof ze niets gehoord hadden. Dat kopje ging fier omhoog staan, schouder tjes rechter, heupen begonnen nog smakelijker te wiegen. Jaja... Sedert dat rottige stuk voortand afgebroken is, kan ik alleen nog sissen.

JAN : Je kunt toch op je vingers fluiten.

TOM : Neen. Dat is ordinair. Er zijn grenzen.

JAN : Het was een lumineus idee van je om precies deze bank uit te kiezen. We zitten hier echt goed. Op de eerste rij. De wereld die voor onze ogen paradeert, de duiven die ons komen begroeten...

TOM : Zolang je brood in je handen hebt en de politie ons niet ontdekt. (*rilt*) Het wordt al fris, ik denk dat ik me stilletjes begin in te pakken. (*Gaat naar de vuilnisbak naast de bank, vist er oude kranten uit op en legt die op de bank.*)

JAN : (*strijkt met z'n handen de kranten netjes glad*) Heb je dit hier gelezen? 'Man steekt vrouw neer, vermoedde overspel. Drieëntwintig messteken doorklieven het lichaam.'

TOM : Dat soort vuiligheid lees ik niet. Hoewel, hoe meer de kranten te schrijven hebben, hoe dikker ze zijn en hoe warmer voor ons. Wat vind jij, is dat kringlooppapier warmer dan gewoon wit?